

[Viggo Hauch.]

fattelse af lighedsgrundsætningen, som er befolkningens og det danske retsvæsens principielle opfattelse. Det kan føre til favoritisme, ja, det kan føre til det, der er værre. Det er ikke, fordi jeg vil rippe op i alting fra fortiden, men der er endnu mennesker, der har ubehagelige erindringer om et engang meget omtalt telegram: Er De socialdemokrat, ja eller nej? Det står alene til det danske socialdemokrati at udviske denne ubehagelig erindring fra fortiden, og jeg tror ikke, det er for tidligt at gøre et alvorligt forsøg derpå.

Jeg skal ikke gennemgå statens overenskomster, som denne forespørgsel først og fremmest drejer sig om, i enkeltheder. Det er jo af det ærede medlem hr. Helge Nielsen erkendt, at der er forskellige typer, og der er også overenskomster, som pålægger organisationstvang, overenskomster, som næppe kan anses for at være helt i overensstemmelse med dansk ret. I den tale, som den højtærede statsminister som økonomi- og arbejdsminister for nogle år siden holdt, fandtes også en hel opstilling af de former for overenskomster, som staten har. Derfor skal jeg nøjes med at henvise til den tale, og skulle ærede medlemmer vende tilbage til den i øvrigt meget læseværdige tale, så vil de deri finde en passus, som ikke er uden aktuel interesse.

Den højtærede statsminister var dengang af den opfattelse, at der i det af venstre og det konservative folkeparti fremsatte forslag til beslutning manglede nærmere definitioner, og udtalte — det står sp. 3084 i Folketings-tidende for 1955—56 —:

„De ærede forslagsstillere vil måske mene, at sådanne sondringer og nærmere definitioner, som jeg her har efterlyst, kun er juridisk pindehuggeri, som ikke behøves, idet det jo er ganske klart, hvad der sigtes til, . . .“ o. s. v.

Når jeg drager denne tale frem i dag, er det, fordi jeg håber, at den højtærede statsminister vil have disse meget fornuftige ord in mente og leve efter dem, når det høje ting i morgen skal føre debatten om den i går forelagte helhedsløsning, og vil udbede sig nærmere definitioner i den forbindelse.

Det fremgik af denne tale, at der kan være forskel på organisationsbestemmelserne, og

det er fremgået af hele sagens behandling, at der til forskellig tid også har været forskellig opfattelse af, hvad staten kunne gennemføre. F. eks. giver finansministeriet både i 1942 og i 1954 udtryk for den opfattelse, at der ikke fandtes lovhjemmel til at kræve medlemskab i bestemte organisationer eller arbejdsløshedskasser for at kunne arbejde for staten. I 1957 syntes finansministeriet at have ændret denne opfattelse fuldstændigt og udtalte da, at det ikke kunne anses for faktisk muligt at beskæftige uorganiseret arbejdskraft i staten. Nu havde denne udtalelse nok et bestemt sigte, nemlig at gå imod det forslag, som venstre og de konservative dengang havde fremsat mod organisationstvang. Men denne vaklen i administrationens holdning bidrager ligesom de andre ting, jeg har nævnt af politisk art, til at give befolkningen utryghed med hensyn til de vilkår, der gælder, når disse spørgsmål skal afgøres.

Jeg fornemmede altså, som jeg sagde i indledningen, i finansministerens svar en ny tone, og jeg kan helt slutte mig til det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen, når han anerkender de betragtninger, hvormed den højtærede finansminister slutter sit svar til os. Men jeg beder dog den højtærede finansminister tage i betragtning, hvad både det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen har fremført, og det, jeg her har fremført fra forhistorien, og så lade disse velvillige ord, hvormed han synes at imødekomme vore ønsker, også føre ud i praksis.

Aage Fogh: Jeg vil gerne til indledning afgive en erklæring om, at jeg kan affinde mig med det svar, den højtærede finansminister har givet i den foreliggende sag, men jeg vil gerne føje til, at det er under de nuværende givne omstændigheder, at jeg giver denne tilslutning, fordi jeg er ganske klar over, at de problemer, vi står over for her, er så store og så omfattende, at den lille sag, der er årsagen til, at problemet nu er rejst, er af ganske underordnet betydning. Det er langt, langt større problemer, der ligger bagved, og derfor vil jeg gerne have lov til at gøre nogle bemærkninger om disse.

Den foreliggende sag drejer sig om 2 ting. For det første hvem der har forhandlingsretten i sager: løst ansatte arbejdere under staten kontra selve statsmagten, og for det